

Emmanuelparochie

Nieuws van het parochiebestuur

Even voorstellen: uw nieuwe penningmeester!

Ik weet niet of u het allemaal mee heeft gekregen, maar dit voorjaar was het wel even zorgelijk binnen het parochiebestuur van de Emmanuel. Er was al een vacature voor secretaris, maar nu moest de penningmeester Jeroen Wibier ook verplicht terugtreden vanwege verloop van zijn termijnen. Nadat ik eerder gevraagd was, maar ik daarvoor destijds niet de ruimte had, omdat onze locatieraad ook geen vervanger had voor mijn functie. Maar Gods wegen zijn niet voor niets ondoorgankelijk. Een ander zegt wellicht onder druk wordt alles vloeibaar, maar ik hou het maar op het eerste. Hoe het ook zij, er is een vervanger gevonden en dat maakt het voor mij mogelijk om het parochiebestuur weer aan te vullen in de rol van penningmeester.

Wie ben ik? Mijn naam is **Leo Broeks** en ben geboren in februari 1959. Ik ben nu ruim 43 jaar melkveehouder gedeeltelijk in Hoonhorst en de laatste 22 jaar, na een bedrijfsverplaatsing, aan de Dalmsholterweg in Lemelerveld. Ik ben getrouwd met Klazien en we zijn samen gezegend met vier kinderen, die nu allen op eigen benen staan en alweer een tijd uit huis zijn. Opgegroeid in Hoonhorst heb ik de typische katholieke opvoeding gehad. Wellicht doordat Klazien van protestantse huize was, hebben we bewust gekozen voor één geloofsrichting in de jaren 80. Maar daardoor hebben we allebei een brede kijk op geloofsovertuiging gekregen. Ik heb veel bestuurswerk gedaan in landbouworganisaties en ben later ook nog een periode raadslid geweest voor het CDA in de gemeente Dalfsen. Daarna ben ik gevraagd in 2006 voor de functie van penningmeester bij de toenmalige parochie Heilig Hart van Jezus in Lemelerveld. Na de vorming van de Emmanuelparochie ben ik financieel beheerder gebleven in de locatieraad. Nu, na 15 jaar is het ook goed om de overstap te maken als de situatie zo nijpend is. Het zal geen makkelijke taak worden en hoe de toekomst uitpakt weet ik ook niet, maar ik zal mijn best doen, omdat ik het waard vind om ons religieus erfgoed te behouden voor de toekomst in een steeds meer seculariserende westerse wereld. Met uw steun moeten we in elk geval proberen onze kerken/gemeenschappen te behouden.

Afscheid Jeroen Wibier als penningmeester Emmanuelparochie; aantreden van Leo Broeks als nieuwe penningmeester van onze parochie

Per 1 juli jl. heeft Jeroen Wibier (Dedemsvaart) afscheid genomen als penningmeester van onze overkoepelende Emmanuelparochie. Zijn opvolger is Leo Broeks uit Lemelerveld.

Gedurende twee bestuurstermijnen is Jeroen dienstbaar geweest aan het financieel beheer, beleid en bestuur van onze parochie. **Acht jaar geleden** trad hij toe tot het parochiebestuur, in de functie van tweede penningmeester. Vanuit zijn deskundigheid als accountant, zorgde hij – samen met eerste penningmeester Herman Soepenbergh – voor begroting, jaarrekening, verzekeringen en andere financiële zaken van onze parochie. Samen met de andere bestuursleden droeg hij de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor een goede besteding van het geld van onze parochie en haar geloofsgemeenschappen. Na het afscheid van Herman Soepenbergh uit ons parochiebestuur, werd Jeroen eerste penningmeester.

Als pastoor ben ik diep onder de indruk van de manier, waarop Jeroen de vervulling van deze functie heeft volgehouden. Naast de zorg voor zijn gezin, een verhuizing, en een nieuwe baan, blééf hij als penningmeester beschikbaar voor ons parochiebestuur. Voor alle aandacht en toewijding, besteed aan het financieel gezond houden van onze parochie, en voor de plezierige en loyale samenwerking in ons parochiebestuur, **willen we Jeroen bij deze hartelijk dank zeggen.** Voor de tijd die komen gaat, wensen we hem van harte Gods zegen en alle goeds.

We zijn blij, dat onze Aartsbisschop Kardinaal Eijk **per 1 juli jl. Leo Broeks heeft benoemd als nieuwe penningmeester** van onze parochie. Als financieel beheerder binnen de locatieraad van Lemelerveld, kan Leo bogen op een ervaring van maar liefst 15 jaar; en is hij dus 'gepikt en gemazeld' in de parochiefinanciën. Als parochiebestuur van onze Emmanuelparochie hebben we alle vertrouwen in een goede samenwerking met Leo. **We wensen hem veel succes** in de uitoefening van zijn nieuwe functie.

Pastoor André Monnikhof

Nieuws uit onze geloofsgemeenschappen:

Heilige Alphonsus de Liguori te Slagharen

Oogstdankfeest, creatief met oogstproducten

25 september t/m 2 oktober, H. Alphonsuskerk te Slagharen:

De jaarlijkse oogst inspireert de bloemengroep en andere vrijwilligers van de H. Alphonsuskerk ieder jaar weer. **Al meer dan 20 jaar** gebruikt de groep bloemen, fruit, groente en granen om de kerk op bijzondere wijze te versieren. En elke keer weet de groep de bezoekers te verrassen met **creatieve en kunstzinnige uitingen** van alles wat met de oogst te maken heeft. Het prachtige resultaat is van zaterdag 25 september t/m zaterdag 2 oktober te bewonderen in de H. Alphonsuskerk aan de Herenstraat 15 te Slagharen.

In de kerk is ook een **expositie** te zien van **kunstvoorwerpen gemaakt door Wilhelmin van der Most**

In het weekend van zaterdag 25 en zondag 26 september, en op zaterdag 4 oktober kunt u tussen 14:00 en 16:00 uur de kerk komen **bezichtigen**.

Van maandag 27 september t/m vrijdag 1 oktober is de kerk open voor bezichtiging tussen 10:00-16:30 uur

U bent van harte welkom!!

(Vanwege de Corona maatregelen is er een registratieplicht.

Groepen moeten zich vooraf aanmelden bij: mevr. Grady Mecklenfeld, tel. 0523-682848 of bij het secretariaat, tel.: 0523-681331.)

De **feestelijke vieringen uit dankbaarheid voor de oogst** vinden plaats op:

- Zaterdag 25 september om 19:00 uur

Gebedsviering, verzorgd door werkgroep Slagharen 2 m.m.v. Caeciliakoór

- Zondag 26 september om 9:00 uur
Eucharistieviering m.m.v. past. Monnikhof en koor Cornel
 - Zondag 26 september om 15:30 uur
Plechtig Lof m.m.v. past. Wenker en het Caeciliakoor.
- Iedereen is van harte welkom, U komt toch ook?

De geloofsgemeenschap van Slagharen hoopt van harte dat u, samen met vele anderen de versierde kerk komt bezichtigen.

Catechese

Inzicht & Uitzicht 2021-2022

Hij is er weer!

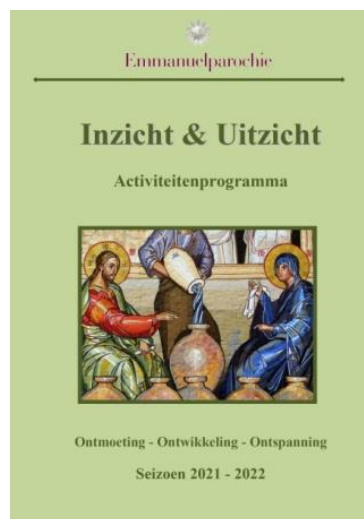
Het nieuwe activiteitenprogramma van de Emmanuelparochie. De prachtige groene brochure staat **boordevol leuke activiteiten** verspreid over de elf geloofsgemeenschappen. Er zijn cursussen, lezingen, doe-activiteiten en dagtripjes, voor elk wat wils.

Aanmelden is niet moeilijk,

gebruik hiervoor het **opgaveformulier** of stuur een **mailtje** naar: InzichtenUitzicht@emmanuelparochie.nl

De brochure is ook te vinden op de **website** van de Emmanuelparochie, waar ook het opgaveformulier te downloaden is.

We hopen elkaar te mogen ontmoeten, tot dan!

Nieuws uit het pastoresteam

Blik in de (pastorale) keuken

Van 5 tot en met 20 augustus was **James Keuben, priesterstudent** van het Ariënsinstituut (prie-teropleiding van ons Aartsbisdom Utrecht) in onze Emmanuelparochie voor een **zomerstage**. Doel van zijn stage was: kennismaking met de praktijk van het pastorale werk; kijken wat er zoal in het leven van een parochiepriester te pas komt.

Hiertoe heeft James **twee weken gedeeld in alle facetten** van mijn pastoraat. Zo is hij mee geweest naar een tweetal uitvaartgesprekken, en heeft hij geassisteerd in de uitvaartdienst, die daarop volgde. Ook was hij bij een doopviering. Twee huisbezoeken aan parochianen heeft hij zelfstandig gebracht. Aan een regelmatige bezoeker van één van onze parochiekerken, die katholiek wil worden, heeft James uitleg gegeven over de sacramenten. In doordeweekse vieringen is hij specialist in de duiding van heiligenlevens geworden. Naar mijn gevoel was het hoogtepunt het getuigenis, dat James rond het feest van Maria Tenhemelopneming (14/15 augustus) in drie weekendvieringen heeft gegeven over wat Maria in zijn leven betekent. In dit gevoel sta ik niet alleen; want ook de andere aanwezigen in de kerk waren er stil van, zo mooi was zijn getuigenis.

Naar hij aangeeft, was het voor James een leerzame stage. Met name de beide gesprekken ter voorbereiding van een uitvaart en ook het meemaken van een bediening (sacrament van de zieken) waren voor hem nieuw.

Omdat ook de Lionsclub Ommen/Dalfsen en de scheidsrechtersvereniging Enschede bij mijn leven horen, is James ook mee geweest daarnaartoe. Bij de Lionsclub voelde hij zich snel thuis, en bij de training van de scheidsrechters, bleek zijn goede conditie (als atleet). Ook zag ik bij het partijtje voetbal al een paar schijnbewegingen.

Ook voor mij was deze stage van James een leerzame tijd. Van hem heb ik geleerd om bij de boodschappen nog beter 'op de kleintjes te letten.' Verder leerde hij mij het gemak van een vaatwasser.

Bij een blik in de pastorale keuken, hoort ook het bereiden van een maaltijd. Met behulp van een recept, aangereikt door zijn moeder, maakte hij een smakelijk gerecht van snoeptomaatjes, die bij de Midsummer bijeenkomst van de Lionsclub overgebleven waren. Dit recept heb ik hier bijgevoegd, zodat U er ook van kunt genieten.

Mede namens James, eet smakelijk *Pastoor André Monninkhof*

Ongeveer 300 gram spaghetti
Twee teentjes knoflook
1 potje verse basilicum
Ongeveer 12 - 15 tomaten (afhankelijk van de grootte)
Olijfolie, peper en zout

Bereidingswijze

Bereiden in een pan met antiaanbaklaag en deksel.
Tomaten in dunne plakjes snijden en de bodem van de pan mee bedekken.
Losse basilicumblaadjes eroverheen leggen.
Twee teentjes knoflook in kleine stukjes snijden en erover verdelen.
Zout en een flinke scheut olijfolie erover schenken.
De spaghetti in drie delen breken en als volgende laag in de pan erover verdelen.
Na de spaghetti opnieuw basilicumblaadjes verdelen in de pan
Eindigen met een laag tomaten en zorg ervoor dat alles bedekt is met tomaten.
Over de tomaten nog wat peper en zout toevoegen gevolgd door nog een scheut olijfolie.
25-30 minuten op middelmatig vuur gaar laten worden met de deksel op de pan.
Op het laatst doorroeren. Voor het opdienen controleren of alle spaghetti gaar is. Zo niet, dan nog weer de deksel op de pan en een paar minuten extra laten garen.

Lekker in combinatie met een vers stukje gebakken tonijn.

Getuigenis Maria Tenhemelopneming

*Uitgesproken op zaterdagavond 14 augustus en zondagochtend 15 augustus
in Heino, Dedemsvaart en Hardenberg*

Beste medegelovigen, broeders en zusters,

Vandaag, op het hoogfeest van de Tenhemelopneming van Maria, mag ik u iets vertellen over de rol van de Moeder Gods in mijn eigen geloofsleven. In Enschede, de vorige standplaats van uw pastoor en mijn eigen thuisparochie, was het al gebruikelijk dat de zomerstagairs van pastoor Monnikhof op dit hoogfeest een soortgelijk getuigenis gaven tijdens een Mis in de pastorietaan. Driemaal heb ik geloof ik van medestudenten mooie verhalen gehoord over hun band met de moeder van Jezus. Dat riep bij mij toen al de vraag op wat ik daar zélf over zou kunnen vertellen. Dat vond ik een lastige vraag, maar vandaag hoort u mijn antwoord.

Dat ik die vraag uitdagend vind, komt doordat Mariadevotie voor mij niet altijd iets vanzelfsprekends is geweest. Van jongs af aan heb ik wel mogen leren bidden, maar van huis uit ben ik toch vooral gewend om me in gebed rechtstreeks tot God de Vader te wenden. Die gebedswijze uit mijn vroege jeugd is voor mij nog altijd de meest voor de hand liggende gebleven.

Mijn eerste bewuste contacten met het bidden tot en met Maria hebben dus op school en in de kerk plaatsgevonden. Ik herinner me dat een lerares op de basisschool die ook kerkelijk actief is, de gewoonte had om haar lesdagen te beginnen met het bidden van het Onze Vader en af te sluiten met het Wees Gegroet. Me in dat laatste gebed richten tot Maria was voor mij eerst een beetje onwennig. Mij werd echter uitgelegd dat het deels geïnspireerd is door de groet van de engel Gabriël aan Maria en door de groet van Elisabeth die we zojuist in het evangelie hebben gehoord en ik beseftte dat je in het Wees Gegroet aan Maria vraagt om voor je te bidden tot God, zoals ook aan een medegelovige. Zo leerde ik me dit simpele en mooie gebed steeds meer eigen maken en het kreeg het een vaste plek in mijn gebedsleven.

Een andere kennismaking met Mariaverering vond plaats toen ik (een jaar of 13, 14 geleden) begon als misdienaar in de kerk in de Enschedese wijk waar ik opgroeide. Toen de koster mij uitgelegd had hoe het dienen van de Mis in elkaar zat, gingen we samen naar de Mariakapel. Daar staken we een kaarsje op, waarbij de koster bad dat ik een goede misdienaar mocht worden. In ieder geval heb ik altijd met veel plezier en enthousiasme misdienaar mogen zijn in die kerk en later elders, dus in die zin is dat gebed van de koster voor Maria's aanschijn zeker verhoord. Dat gebed was trouwens niet iets eenmaligs: voor iedere viering stuurde die koster ons als misdienaars naar de Mariakapel om daar even stil te worden bij de Moeder Gods.

Het gebed bij Maria van die koster was ook in die zin van belang dat het misdienaar-zijn er in belangrijke mate toe bijgedragen heeft dat ik vandaag als priesterkandidaat en theologiestudent in uw midden ben. Door mijn inzet bij vieringen in het weekend en bij uitvaarten maakte ik het werk van de priester steeds vaker van nabij mee en zag ik hoe belangrijk dat werk kan zijn en hoezeer liturgie troost en inspireert. Ik leerde de kerk steeds beter kennen en beminnen als een plaats waar God zich door mensen laat ontmoeten. Dat is me altijd bijgebleven.

Vandaag de dag kom ik Maria vooral tegen als ik aan het einde van de dag de Dagsluiting bid, die eindigt met een gezongen of uitgesproken groet aan de Moeder Gods. Ook mag ik graag de rozenkrans bidden tijdens een wandeling, waarbij ik dan mediteer over sleutelmomenten uit het leven van Maria en haar zoon Jezus. En dan zijn er nog momenten tussendoor (bijvoorbeeld momenten van twijfel en zorg) waarop ik Maria vraag om voor mij een goed woordje bij de Heer te doen.

De achtergrond bij al die momenten waarop ik aan de Moeder Gods denk, is dat ik haar als een inspirerend voorbeeld zie van openheid voor Gods wil. In de Bijbel, vooral in het Lucasevangelie waarvan we zojuist ook een gedeelte hebben gehoord, en in de daarop gebaseerde geheimen van de rozenkrans, komt Maria telkens naar voren als iemand die vast gelooft dat onze Heer een goede God is en dat wat Hij wil dan ook wel goed voor ons moet zijn. Op voorspraak van Maria bid ik dan ook dat ik in het leven mag staan zoals zij. Ik, soms bezorgd, ongeduldig, opstandig of pessimistisch, zou wensen dat ik iets van haar rotsvaste vertrouwen en overgave aan de wil van God zou mogen 'overnemen'. Mariaverering betekent voor mij bidden ik dat ik de moed krijg om net als Maria, die zich dienstmaagd (of zelfs te vertalen als 'slavin') van de Heer noemde, mijn leven in Gods handen te leggen; om biddend te onderzoeken wat God mij vraagt en dat te accepteren. Dat die overgave leidt tot het ware en uiteindelijke geluk, dat vieren we vandaag: Maria, volledig open voor Gods plan, mag met heel haar wezen bij Hem thuishoeken. Als ik Maria vereer, aan haar denk en haar aanroep, hoop en bid ik dat God ook mij ooit bij zich verwelkomt.

James Keuben, priesterstudent

'Bezint eer gij bemint'

'U zult uw naaste liefhebben als uzelf' (*Mattheüs 22,37-39*) – wie heeft er nooit gehoord van dit tweede lid van het dubbele hoofdgebod van Jezus? Het gebod om je naaste lief te hebben is reeds te vinden in de Thora (*Leviticus 19,18*) en het wordt door Jezus geciteerd als het tweede grootste gebod, gelijk aan het eerste hoofdgebod: "U zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart, met heel uw ziel, met heel uw kracht en met heel uw verstand." De boodschap van Jezus draait in de kern om liefde tot God en medemens. Die kern is ook de kern van de Blijde Boodschap en de verkondiging daarvan. Maar als het dan gaat om de liefde, waar hebben we het dan over? De vraag wat liefde is, kan uit verschillende hoeken worden benaderd: cultureel, historisch, literair, psychologisch, theologisch. Want het antwoord op deze vraag is afhankelijk van plaats en tijd, ook al zijn er misschien constanten aan te wijzen die altijd en overal gelden. Of die constanten ons méér zeggen dan wat tijd en plaats ons leren, is de vraag. Sommige waarheden verschijnen slechts in de particuliere context en zijn niet in algemene termen te vatten.

Tegenwoordig hoor je de term 'narcisme' nog weleens langskomen en meestal in een negatieve zin als een overmatige en eenzijdige aandacht en nadruk op het eigen belang dat vaak ten koste van anderen gaat. Narcist is een scheldwoord geworden. En er bestaat zeker een 'ziekelijke' zelfliefe, naast een 'gezonde' zelfliefe. Iemand herinnerde mij aan het gebod om je naaste lief te hebben 'als uzelf'. "Maar dan moet je wel jezelf liefhebben!", voegde zij eraan toe. Inderdaad is de christelijke boodschap wel wat eenzijdig gericht geweest op de liefde voor de ander en jezelf wegcijferen werd als een deugd beschouwd. Zelfliefe werd afgewezen als egoïsme en strijdig met de kern van het Evangelie. Maar zelfliefe is óók liefde...

Zelfliefe is in de kern overlevingsliefde: je moet zelf aan je trekken komen, ervoor zorgen dat je krijgt wat je nodig hebt. Dit leren we al vroeg in onze kindertijd. We internaliseren de externe moederlijke liefde tot interne zelfliefe en die zelfliefe geeft ons een goed gevoel over onszelf. Zonder zelfliefe blijven we immers afhankelijk van aandacht en bevestiging 'van buiten' en blijven we rusteloos op zoek naar de liefde van God of van een ander. Eerst zelfliefe maakt welbevinden mogelijk. Zelfliefe vergroot het positieve zelfgevoel. In deze zin kan je over een 'gezonder' narcisme spreken: een gezonde eigenliefde.

De psycholoog Sigmund Freud (1856-1939) merkte op dat het liefhebben van een ander het positieve zelfgevoel niet vergroot, maar juist verkleint. De eigenliefde wordt dan niet langer op zichzelf gericht, maar op de ander. Dit leidt volgens hem tot een afhankelijkheid van de beminde ander (het liefdesobject) en tot een verlaging van het zelfgevoel. We willen of kunnen niet meer zonder die ander bij onszelf zijn. We 'missen' hem of haar. Wie liefheeft, gééft zichzelf, maar wordt daar in eerste instantie zelf niet rijker van! Daarom is er ook een gezonde weerstand om te beminnen. Wie de ander liefheeft, kan zichzelf in die liefde verliezen en dit is strijdig met het narcistisch zelfbehoud. Eigenlijk zouden we dus liever helemaal niet liefhebben: we worden er alleen maar armer van. Weg zelfliefe, weg positief zelfgevoel! We richten onze liefde op God en de ander en daarmee niet of niet langer op onszelf, met als gevolg dat we zelf niet (meer) aan onze trekken komen. Wat drijft ons tot dit merkwaardige gedrag? Is het enkel een regressie naar vóór de internalisering van de ouderliefde?

De ervaring leert dat we er niet aan ontkomen om te beminnen: we moeten eraan geloven. We hebben het nodig om te beminnen, ook en zelfs als dit ten koste gaat van onszelf: *'it is better to have loved and lost, than to have never loved at all'* (vert. *'Het is beter om bemind en verloren te hebben, dan om nooit bemind te hebben'*) – Alfred Lord Tennyson, 1849. Beminnen zit als verlangen in onze natuur ('desiderium naturalis'). Ten diepste zoeken we God en de ander lief te hebben; we zijn onszelf niet genoeg. Onze afhankelijkheid en de verlaging van ons zelfgevoel worden gecompenseerd en overboden wanneer de liefde *wederkerig* blijkt te zijn, dit wil zeggen: als we minstens in dezelfde mate door de beminde worden terug-bemind dan we diegene zelf beminnen. *Bemind worden door de beminde brengt ons in een staat van tweezaam welbevinden.*

Liefde zondert uit: zoals mijn beminde is er geen tweede. Liefde leidt in eerste instantie tot zelfverlies, want of ik door mijn beminde bemind zal worden, moet ik nog maar afwachten. Beminnen houdt een risico in, een noodzakelijk en onvermijdelijk risico. Want of de liefde beantwoord wordt door wederliefde is allerm minst zeker en zonder wederliefde leidt liefde slechts tot verarming, zelfverwijf en zelfs minachting. Toch motiveert de mogelijke wederliefde ons tot een investering van onszelf in deze speculatieve onderneming en nemen we het risico van een *radicaal* zelfverlies. Je kunt niet

een beetje liefhebben, net zomin als een beetje zwanger zijn. De gedachte aan dit radicaal zelfverlies roept een verlamdende angst op: als de beminde ander mijn liefde niet beantwoordt of mij verlaat, dan blijf ik achter in pijn en onmacht en leer ik mijn eigen haat en verdriet kennen. Interessant is de vraag wat de bovenstaande freudiaanse visie op liefde betekent voor het christelijk geloof. Het gebod om je naaste lief te hebben, is niet vanzelfsprekend, maar een waagstuk. Het kruis wordt dan het teken van de onbeantwoorde liefde en van verwerping. Wat betekent het dat God Liefde Is? Is het God Zelf die mij en de ander en de ander en mij tezamen in liefde verbindt? Dus: waar bemind wordt, gebeurt God? God is Geest en de Geest is dan relationeel, vooral tussen mensen. God als intermediair. Wat betekent eigenliefde dan? De internalisering van God? Of is God juist de externalisering van de zelfliefde? Houden wij van God, opdat we niet van anderen hoeven te houden? God als excuustruus? Wie angstig is en een laag zelfgevoel heeft, loopt minder risico te houden van God dan van een medemens. Maakt en houdt God ons niet van Hem afhankelijk door Zijn Liefde als antwoord te ervaren op onze rusteloze zoeken om te worden bemind? Is onze liefde voor God dan teken en uitdrukking van onvolwassenheid? Voer voor theologen en voor een volgende keer. Ondertussen geldt: 'Bezint eer gij bemint'...

Pastor Joop Butti